

TONERNAS VÄLDE.

I form af Symfoni af L. Spohr.

*Stumma lågo höjd och dalar'
Midt i vårens blomsterskatt,
Och kring lundens öde salar
Menskan irrade i natt;
Följde blott dit slumpen vände.
Ej den eld, i hjertat brann,
Kärlek inga toner kände,
Intet språk naturen fann.*

*Då ville sig Guds godhet ljust förkunna,
Och väckte välljud uti menskans bröst,
Åt kärlek ville han ett språk förkunna,
Som saligt skänkte hjertat frid och tröst.
Och kärlek sjunga lärkan, näktergalen,
I skog och hund blott harmonier bo,
Vid Zephyrs suckar väckas ljufva qualen,
Och bäckens böljor söfva dem till ro.*

Der löser, fylld af sångens helga fröjder,
Sig anden fri från hvarje jordiskt band,
Han söker, svingande, sin himmels höjder,
Och helsar drömmens sköna fosterland!

Helga toner, ljufva minnen
Från ett annat, bättre land,
Klingen ljufst, förr'n J försvinnen
Ifrån lifvets öde strand.
Sen J barnets första smärta
Invid trogen moders bröst,
Fyllen ljufst dess lilla hjerta,
Skänken glädje, lugn och tröst.
Till den spädes vagga kallen
Fridens engel ned ur skyn,
Med en kärlekssång befallen
Gyllne drömmar för hans syn.

Ungdomens fria och glädtiga skaror
Följa så troget i edra spår,
Genast vika sorger och faror
När den jublande dansen går.
Klar blir hvar panna, hvar blick skjuter lågor,
Hjertat fröjdas och glömmar sin gråt,
Vindlätt buren af tonande vågor
Sväfvar den vingade foten framåt.

Under nattens tystnad ären
Toner, J, en ynglings tröst,
Och hans kärleks suck J büren
Till den huldas ömma bröst.
Ljusva toner! Klagen, smeken,
Trotsen, höten då och då
Hennes hjerta, ack beveken,
Att hans smärta lindras må!

Men och i slagtingens tummel J ljuden,
Krigarens hjerta sig fröjdar dervid,
Lifvet förakta J ynglingen bjuden,
När med trumpeteten man kallar till strid.
Sorger och fruktan och furor försvinna,
Segraude toner mana framåt,
Blodiga lagrar och ära att finna
Skyndar den tappre sin vådliga strät.

Med vilda härskri börjas sriden
Vid trummans ljud, kanonens sång;
Är segren vunnen, vinkar friden
Tillbaks med milda toners gång.
Då fören J på toners vingar
Till Gud det offer, hjertat bär,
Och kampens segersälla här
Åt härars Gud sin lofsång bringar.

Helga ljud! Af eder svalkas
Trötta vandrar'n vid sin staf;
Ljust J klingen, när han nalkas
Hvilan i sin tysta graf.
Lifvets, känslans flydda vårar
Tänden J vid hopp och tro;
Skänken brustet hjerta tårar,
Ge'n åt anden evig ro.

Ären J väl drömmar, sköna toner
Från ett okänt, heligt fosterland?
Barn från ljusa, himmelsblåa zoner,
Fridens budskap här på lifvets strand?
Sjungen ständigt i mitt tjusta öra
Om den sällhet, som der ofvan ler;
Intet qual skall då mitt hjerta störa,
Ingen boja fängsla anden mer!

Helsingfors, Finska Litteratur-Sällskapets Tryckeri. 1863.

Imprimatur: Herman Molander.

